

DUHOVNA MISEL - 5. VELIKONOČNA NEDELJA

Apd 6, 1-7; 1 Pt 2, 4-9; Jn 14, 1-12

1. O krščanstvu kakor ga zaznavamo "v praksi", lahko pogosto slišimo ali preberemo dve kaj nasprotujoči si mnenji. Po enem je zagledano v onostranstvo in se resnim problemom trde človekove vsakdanjosti skuša izogniti s cenenimi obljubami o "srečni večnosti", po drugem pa se vtika v vprašanja, ki človeka dan za dnem žulijo, "vtika se v politiko", tako pravijo, in se s tem izneverja svojemu prvenstvenemu, duhovnemu poslanstvu. Današnja Beseda pa opozarja na neobhodno povezanost časnega in večnega, zemeljsko otipljivega in duhovno vse presegajočega. Krščanstvo je vera, ki človeka postavlja na trda tla in mu obenem nenehno govori, da njegovi cilji vse zemeljsko presegajo.

2. Odlomek iz Apostolskih del nam govori o najzgodnejši krščanski skupnosti, ki se zaveda problematike vsakdanjega življenja, v katero najprej spada skrb za vsakdanji kruh. Tu se kaj rade vrinejo napetosti, enostranskost, krivica, na kar helenisti, Judje iz grškega kulturnega okolja opozore: *pri strežbi so zanemarjali njihove vdove*. Kako naj mlada Cerkev ravna v zelo mnogovrstni problematiki, ki ji danes rečemo socialno vprašanje:

- apostoli očitno nimajo pomislekov, stvari se je treba lotiti, v pozorni skrbi za potrebne bo naša vera živa, resnična: *izberite sedem mož za to opravilo*;

- pri pobudi apostolov ne kaže prezreti posebnega poudarka: ti možje naj bodo *polni Duha in modrosti*, Štefan, prvi med njimi je bil *poln vere in svetega Duha* in to je tisto, po čemer kristjan ni zgolj socialni delavec, ampak srednik božje dobrote, usmiljenja, ki seže tudi do človekove duše, jo opogumlja;

- mar ni ugotovitev na koncu tega odlomka *Apd število učencev je silno naraščalo* nazorno opozorilo, da prav dela, ki jih stori človek, odprt za Duha in njegove pobude, še druge odpirajo za govorico Duha in prinašajo sadove!

3. V ozadju dejstva, da *je število učencev silno naraščalo*, je nedvomno to, kar je Luka zapisal na koncu evangelija: *šli so in povsod oznanjali in Gospod je z njimi sodeloval ter besede potrjeval z znamenji*. Iz besed in dejanj oznanjevalcev so poslušalci začutili moč, verodostojnost in trdnost Gospodovih zagotovil, ki so jim bila posredovana: *odhajam, da vam prostor pripravim, v hiši mojega Očeta je mnogo bivališč*, vse bolj jih je prežemala misel, da je Očetova hiša cilj, kamor so namenjeni. Tudi danes za mnoge ljudi beseda o Gospodu postane najprej sprejemljiva in nato trdno zanesljiva pot, ko jo zaznavajo po dejavni ljubezni, po mnogostranski karitas; po njej zaznajo, da ne gre le za prazno govorjenje, ampak udejanjanje Gospodove besede in zgleda, začutijo resničnost Gospoda, ki zatrdi, da je on *pot*, ki vodi in pripelje k Očetu.